

Ján Adamus

Turice - Zoslanie Ducha Svätého - v roku B

Ježiš povedal svojim učeníkom: „Keď príde Tešiteľ, ktorého vám ja pošlem od Otca, Duch pravdy, ktorý vychádza od Otca, on o mne vydá svedectvo. Ale aj vy vydávate svedectvo, lebo ste so mnou od začiatku. Ešte veľa vám mám toho povedať, ale teraz by ste ...

Jn 15, 26-27; 16, 12-15

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Istý kňaz, pôsobiaci v starobylej bazilike, sledoval skupinu dievčat, ktoré vstúpili dovnútra. Stačil im iba jediný pohľad a odišli. Ich návšteva trvala iba niekoľko sekúnd. Kňaz uvažoval, že iste by zotrvali aj dlhšie, keby sa tam predávali nanuky, zmrzlina či bagety. Ich počínanie vysvetlil na starom porekadle: Ignotti nulla cupido, čiže: Čo nepoznáme, po tom netúžime. Zmrzlinu, nanuky či bagety dievčatá poznali, ale Ježiša nepoznali, a preto sa pri ňom nezdržali. A my si dnes, na slávnosť Zoslania Ducha Svätého, musíme tiež uvedomiť, že veľa záleží na tom, do akej miery ho poznáme.

Skutky apoštolov opisujú Efezanov, ktorých sa Pavol spýtal: Dostali ste aj Ducha Svätého, keď ste uverili? Oni mu odvetili: Ani sme nepočuli, že je Duch Svätý. A tak im najskôr musel vysvetliť, kto je Duch Svätý, a až potom, keď ho spoznali, prijali ho.

Spoznanie Ducha Svätého je spojené s určitou ťažkosťou. My si ho totiž nedokážeme predstaviť, tak ako Otca a Syna. Pri Otcovi nám hneď napadne myšlienka na láskyplného otca a pri Synovi zasa ako sa stal človekom a zomrel za nás. Ale Duch Svätý v nás nevyvoláva nijakú predstavu, lebo nebol viditeľný, nestal sa holubicou ani ohňom, lebo to boli iba symboly jeho prítomnosti. V žiadnom kostole nenájdeme jeho sochu či obraz a nedá sa ani namaľovať, lebo nemá tvár. Príčina je v tom, že žije vo vnútri Otca a Syna ako ich vnútorná láska, láska tak veľká ako je veľký Otec a Syn, tak úžasná, že večne žije v Otcovi a Synovi ako tretia Božská osoba.

Môžeme povedať, že predsa si ani ľudskú lásku nevieme predstaviť, nemá tvár, výšku, šírku, hĺbku, hmotnosť, podobu a je neviditeľná. Je to pravda, ale napriek tomu môžeme mať o nej istotu a hneď dvojakým spôsobom. Môžeme zmyslami pozorovať jej účinky a pocítiť ju v srdci. A hoci ani vtedy ju nevidíme, cítíme ju a máme istotu, že jestvuje.

To isté však môžeme povedať aj o Duchu Svätom. Nevidíme ho, nevieme si ho predstaviť, ale opäť dvojakým spôsobom môžeme mať o ňom istotu. Pozorujeme jeho účinky, o čom pekne píše svätý Cyril Alexandrijský, slávny starokresťanský katechéta: Duch Svätý dáva jednému dar

výrečnosti, inému dar prorocstva, ďalšiemu dar vysvetľovania Písma, jednému dar sily v rodinných ťažkostiach, inému dar trpezlivosti v chorobe, ďalšiemu dar vyslobodzovania sa zo zlého návyku, jednému dar vytrvalosti v dobrom predsavzatí, druhému dar nábožnosti v modlitbe a ďalšiemu dar hrdinstva k mučeníctvu za vieru. Z týchto slov môžeme pochopiť, že všetky tieto účinky sú zmyslami viditeľné, takže s istotou nám dosvedčujú jeho existenciu.

Ešte viac sa však o Duchu Svätom presvedčame vtedy, keď ho pociťujeme srdcom. Môže sa to udiť vtedy, keď sa vytrvalo a vrúčne modlíme, oslobodíme sa úprimnou ľútosťou a sviatosťou zmiernenia spod otroctva hriechu a sveta, poprípade aj generálnou svätou spoveďou. Vtedy nás naplnia svetlom, silou a láskou, čo sa prejaví tým, že modlitba či bohoslužba sa stanú pre nás príjemnými a pociťme radosť a šťastie z viery. Svedectvo o tom vydávajú prví kresťania, ktorí za vieru dokázali v ukrutných mukách položiť svoje životy.

40-ročná matka štyroch detí hovorí: To, o čom nehovorila v mojom prípade lekári ako o zázraku a len ticho krčia ramenami, môžem povedať, že je dielom Ducha Svätého. Pred desiatimi rokmi jej zistili zhubný rakovinový nádor. Bola v rokoch s tromi malými deťmi a prežívala ťažké chvíle. Dni a noci na oddelení, kde pacientom vypadávajú vlasy, chudnú, kde jedny odchádzajú na cintorín a noví prichádzajú na ich posteľ, človek o kdečom premýšľa, búri sa, hnevá, dúfa, nahovára si, plače... To všetko som prežila, hovorí dnes už zdravá žena. Po jednej návšteve kňaza, keď mi priniesol eucharistického Krista a v tichu som sa pokúšala sústrediť na modlitbu, pocítila som v srdci hlas: Chceš žiť? Aj ja chcem. Urob, čo je v твоjich silách a o ostatné sa nestaraj. Roztriasla som sa na celom tele. Po chvíli som sa pristihla, ako šepkám: buď tvoja vôľa. Uzdravenie sa neuskutočnilo v okamihu. Prekonala som ešte dve operácie a niekoľko mesiacov v nemocnici. Žijem. Ba čo viac, o štyri roky, i napriek kritike lekárov, som počala a porodila zdravé dieťa. Dnes viem, že vo svojej viere som pevnejšia a istejšia. Denne si uvedomujem význam Ducha Svätého v mojom živote. Modlím sa k nemu, radím sa s ním, viac si uvedomujem, že moje telo je jeho chrámom.

Aj z tohto príbehu vidíme ako je potrebné, aby sa nám náboženstvo stalo príjemnejším, obšľastňujúcejším, prinášalo nám radosť, šťastie a úžitok už v tomto živote. Je potrebné, aby sa nám viera stala najdrahším pokladom, ktorý nepredáme za nič na svete.

Modlime sa dnes, modlime sa často a modlime sa vytrvalo, aby sme stále viac spoznávali Ducha Svätého z jeho účinkov, a aby sme ho zažili vo svojom srdci.

Blaženosť, šťastie, radosti máme dnes v tejto slávnosti, veď Svätý Duch, náš Tešiteľ, nad učeníkmi zažiaril.

Dnes oheň v svetle chvejivom tvár jazykov si vzal, by v ňom výrečnosť múdru získali a vrelou láskou dýchali.

Jazykmi všetkých hovoria, nad nimi žasnú zástupy; nie mladým vínom plní sú, na ktorých sám Duch zostúpil!

Ten div mal pôvod tajomný: končí sa svätý okruh dní, po veľkonočnej slávnosti platí nám zákon milosti.

Teraz ťa, Bože, vzývame s pokornou myslou, oddane: nech nás Duch Svätý podobne svojimi darmi zahrnie.

Tie srdcia, čo si posvätil, aj milosťou si naplnil; odpusť nám teraz každý hriech a daj nám časy pokojné.

Nauč nás Otca poznávať a jeho Syna milovať a v teba, Ducha obidvoch, daj veriť vždy, vo všetkých dňoch. Amen.

Kúsok pre mami

Keď si unavená pod ťarchou každodenných povinností...

SVÄTÁ VERONIKA

Svätú Veroniku poznáme ako jeruzalemskú ženu, ktorá poutierala Ježišovi tvár, keď s námahou vystupoval na Kalváriu. Tento jej skutok je vyobrazený v šiestom zastavení krížovej cesty a tradícia hovorí, že Ježiš Veronike do šatky vtlačil svoj obraz. Svätá Veronika je patrónkou fotografov a práčov. Sviatok má 12. júla.

Hovorí sa, že práca u matky možno vyjadriť jedným slovom: Utiera. Či už je to kuchynská linka, detské zadočky, noštiky alebo tváričky, stoly alebo hračky, matky stále niečo utierajú. Táto činnosť nám môže pripadať taká monotónna, bezvýznamná a únavná! A mnohé z nás, ktorých pracovnou náplňou je teraz utieranie, sme kedysi (alebo ešte aj dnes) rozhodovali vo firme, viedli dôležité schôdze alebo sme sa venovali záležitostiam, ktoré sa nám vidia dôležitejšie. Ako môže od nás Boh chcieť, aby sme trávili celé dni utieraním?

Keď ťa už unavuje po desiatykrát utierať tú istú zalepenú detskú tváričku alebo už nevládzeš po celom dni utiňovať nespokojné bábätko, spomeň si na svätú Veroniku.

Uprostred Kristovho utrpenia sa Veronika pretisla davom, aby trpiacemu človeku poskytla jedinu úľavu, ktorú mohla: poutierala Kristovi tvár. Tento drobný a zdanlivo bezvýznamný skutok je vykreslený v šiestom zastavení krížovej cesty, aby veriaci v priebehu stáročí mohli rozjímať nad súcitom a láskou, ktorú Veronika vniesla do tohto trýznivého výjavu.

Lebo som bol hladný a dali ste mi jesť; bol som smädný a dali ste mi piť; bol som počestný a pritúlili ste ma; bol som nahý a priodeli ste ma; bol som chorý a navštívili ste ma; bol som vo väzení a prišli ste ku mne.

Mt 25,35 - 36

Svätá Veronika, prosím, oroduj za mňa, keď budem dnes robiť kopec tých zdanlivo nedôležitých povinností. Prosím, pros za mňa, by som podobne ako ty dokázala poskytnúť útechu, kde treba, a aby som bola schopná uzrieť svätosť vo všednosti.

Christine Gibsová „Sväté na zavolanie“

Nedeľa Najsvätejšej Trojice – hodová slávnosť:

Na budúcu nedeľu 26. mája budeme sláviť hody – titul farského kostola.

Sväté omše budú o 8:00 a 11:00 hodine.

Zbierka na katolícke masmédiá:

Ďakujem za vašu štedrosť pri zbierke na katolícke masmédiá.

Stretnutie rodičov prvoprijímajúcich detí:

Stretnutie je dnes 19. mája po druhej sv. omši.

Upratovanie kostola:

Ďakujem predchádzajúcej skupine za upratovanie kostola i za kvetinovú výzdobu.

Prosím o upratovanie ďalšiu skupinu - čísla domov 285 – 324.

Birmovanci:

Katechéza birmovancov bude o dva týždne – v piatok 31. mája.

V tento piatok je otvorenie hodovej slávnosti.

Program budúcich slávení:

Nedeľa 2. jún slávnosť Božie Telo 10:00 sv. omša a procesia

Nedeľa 9. jún Prvé sv. prijímanie sv. omša 10:00 hod.

Sväté omše po Zoslaní Ducha Svätého

20.V. pondelok

18:00 Za Ľ Martu a Ľudovíta Jarábkových

21.V. utorok

18:00 poďakovanie za 30 rokov kňazstva

22.V. streda

18:00 Svätá omša v Štefanovej

23.V. štvrtok

18:00 Za Ľ Jozefa Dzibelu a rodičov

24.V. piatok

18:00 Za Ľ Augustína Peška (1.výročie smrti)

25.V. sobota

08:00 Za Ľ Jozefa a Annu Radakovičových, dcéru a za ťa

26.V. 8. nedeľa-Nasvätejšej Trojice

08:00 Za Ľ Františka a Františku Peškových, dcéru, za ťa a vnuka

Lektori: Vráblová Radakovičová

11:00 Za farníkov

Lektori: Rybár Rybárová

**Končí sa Veľkonočné obdobie
Od zajtra sa modlíme Anjel Pána**

Liturgický kalendár

- 20.V. pondelok Preblahoslavenej Panny Márie, Matky Cirkvi **Sp**
21.V. utorok sv. Kristofa Magallanesa kňaza a spoločníkov, mučeníkov
22.V. streda sv. Rity z Cascie, rehoľníčky **Lsp**
23.V. štvrtok nášho Pána Ježiša Krista, Najvyššieho a večného kňaza **Sviatok**
24.V. piatok Panna Mária Pomocnica kresťanov
25.V. sobota sv. Bédu Ctihodného, kňaza a učiteľa Cirkvi **sp**, sv. Gregora VII., pápeža, sv. Márie Magdalény de Pazzi, panny

DUCHOVNÝ VÝSTUP

Každá dvojica mladých ľudí, ktorí spolu začnú chodiť, sa zoznamuje inak. Nebude to iné ani pri tvojom zblížení s Bibliou. Okrem určitých spoločných charakteristík, ktoré si povieme, ostane cesta zblíženia každého z nás s Písmom neopakovateľne dôverná a originálna.

Našťastie, nemusíme ani pri tomto osobnom hľadaní hlbšieho vzťahu s Bibliou vychádzať od nuly. Máme k dispozícii stáročia dlhé skúsenosti mnohých ľudí, ktorí sa dostali do hlbšieho kontaktu s ňou. Od nich môžeme ľahšie odpozorovať, o čo pri tomto kontakte ide, ako svoj vzťah k Bohu prostredníctvom Písma vlastne rozvíjať a prehľbovať. Učiť sa od našich predkov i súčasných duchovných priateľov, ako ho nielen čítať, ale sa z neho s úžitkom i modliť. Preto nezabudneme hojne čerpať aj od nich.

Tak ako spoznávanie sa mladých ľudí má svoje radostné, ale i namáhavé fázy, tak ich má aj zblížovanie sa s Božím slovom. Aj túto cestu pretkávajú chvíle útechy, ale i hmly či neisté kroky. Neexistuje teda iba cesta do práce, ale i cesty vo vzťahoch, cesta života a cesta k Bohu a s Bohom. Možno viete, že pri poslednej etape výstupu na Mount Everest majú horolezci dojem, že sú už takmer hore, keď sa pred nimi nečakane objaví ešte jedna obrovská skalná stena. A vtedy, pred posledným výstupom, to mnohí vzdávajú. Niečo podobné sa môže na ceste s Pánovým slovom stať i nám. No pri kráčaní s Písmom sa deje jedna perfektná anomália v náš prospech, ktorú žalmista vyjadruje slovami: „Stúpajú a síl im stále pribúda.“ Takže odvalu, nebude to až také zlé. Veď ak sa na dobrej túre neženieme bez prestávky vpred, tak si ju vieme lepšie vychutnať. Všimneme si aj vzácne detaily a skôr nás potom osvieži. Keď teda budeme pri opise etáp modlitby s Písmom aj trochu rozvláčnejší, to preto, aby si každý mohol nájsť nejakú, hoci aj celkom drobnú inšpiráciu.

V prvej časti knihy sme podrobne hovorili o tom, ako čítať celú Bibliu. Teraz sa sústredíme na čítanie niektorej jej state v Božej prítomnosti. V ďalšom kroku sa teda bližšie pozrieme na to, ako čítať jeden konkrétny úryvok Biblie, s ktorým sa chceme modliť. Lebo modliť sa s celou Bibliou naraz by sme len tak ľahko nedokázali.

Pojem modlitby je nesmierne bohatý, na jej opísanie by sme potrebovali osobitnú príručku. Ona je ako svetlo, ktoré nevidíme, ale vidíme jeho pôsobenie. Až kým svetelný lúč nenadabí na číre kvapky vody. Vtedy dochádza k lomu svetla a pred našimi očami sa objaví farby dúhy. Tak nejako sa chceme teraz pozrieť i na biblickú modlitbu. Aj ona je niečím nevidane jednoduchým, priezračným. Ale aby sme ju vedeli lepšie uchopiť, rozložíme si ju - možno aj pomocou kvapiek potu z námahy či úprimných slz vďačnosti za Božie svetlo darované nám v Písme - presne na sedem dúhových odtieňov. Alebo konkrétnejšie na sedem etáp putovania do Božích výšok.

Kateřina Lachmanová uvádza v úvode knihy **VÄZENIE ZAMKNUTÉ ZVNÚTRA**: „Existuje dvojaký typ duchovnej neslobody, s ktorou mal a má osobné skúsenosti každý obyvateľ planéty Zem. Ide o väzenie neodpustenia a väzenie samospravodlivosti.“ Žijeme v spoločnosti, ktorá si veľmi zakladá na hodnote osobnej slobody. Súčasná spoločnosť, postavená na právnom štáte, je však v podstate dosť zotročená. Neslobodou je skutočnosť neodpustenia.

Neodpustenie má strašné následky. Keď som slúžil ako misiónár v Papue Novej Guinei, videl som ovocie neodpustenia prakticky každý deň. Sused ukradol susedovi prasa. Pri hľadaní spravodlivosti celá záležitosť postupne vyústila takmer až do kmeňovej vojny. Jeden sused sa chce pomstiť za ukradnuté prasa, ale preženie to. A zloděj sa chce pomstiť za susedovu pomstu. Nastane reťazová reakcia, ktorej ovocím je v konečnom dôsledku smrť. A niet toho, kto by to zastavil.

Presne toto sa deje v našom živote, ak nedokážeme odpustiť. Dostaneme sa do reťazovej reakcie vnútorného väzenia neodpustenia. Ovocím je duchovné zotročenie a duchovná smrť jednotlivca a v konečnom dôsledku aj spoločnosti. Jediným oslobodením z pút neodpustenia je odpustenie. Ježiš Kristus je pri nás unikátnym učiteľom. Visel na kríži a mohol si vybrať: buď tých, čo ho nespravodlivo odsúdili, prekláje a pomstí sa, alebo im požehná odpustením. Kristus nie je zbabelec. Neuteká z kríža a nevôlí si pomstu. Ukazuje nám nielen hrdinstvo odpustenia, ale po zmŕtvychvstaní nám prináša aj jeho ovocie - pokoj.

Túžime, veľmi túžime byť slobodní a nazívať v pokoji. To je ovocie odpúšťania. Ovocie hrdinstva odpúšťania. Hrdinstva preto, lebo tento proces nie je ľahký. Obsahuje aspoň dva dôležité kroky; chcieť odpustiť a uskutočniť túto túžbu. Drieme v nás prirodzená tendencia pomstiť sa, diplomaticky povedané „urobiť spravodlivosti zadosť“. Takto to však nefunguje. Treba sa začať denne modliť, akokoľvek krátku, za milosť chcieť odpustiť. Chcieť je otázka vôle, nie citov. Môže to trvať od niekoľkých dní až po desiatky rokov. Keď nám Boh dá milosť chcieť odpustiť, treba prosiť o milosť odpustenia. Aj tento proces môže trvať dlho a na jeho konci môže, ale nemusí nastať zmierenie. Ešte raz opakujem, že odpustenie je otázka vôle, nie citov.

Ako zistím, že som odpustil? Kateřina Lachmanová podáva dobré vysvetlenie. Odpustil som vtedy, keď si danú záležitosť spomeniem, ale už nie s hnevom a nenávisťou. Odpustiť neznamená zabudnúť. Niekedy nám Boh môže udeliť aj dar zabudnutia, no častejšie sa stáva, že po odpustení si na nepravosť spomenieme s vnútorným pocitom pokoja a slobody. Už nás viac nezamestnáva a nezotročuje.

Manželia slávilí päťdesiat rokov spoločného života. Samozrejme, mnohí sa ich pýtali na recept spokojného vzťahu. „Keď sme sa pripravovali na sviatosť manželstva, skúsený kňaz nám odporučil, aby sme si večer neľahli do postele skôr, než odpustíme svojmu... A to sme sa snažili praktizovať,“ vysvetlil manžel.

Odpustenie je najkrajšie hrdinstvo, ktoré prináša človeku skutočnú slobodu a úžasný pokoj. Preto Ježiš vložil túto prosbu do modlitby, ktorú dal svojim učeníkom a ktorou ukončím tento príhovor: „... a odpusť nám naše viny, ako i my odpúšťame svojim vinníkom.“

Na minútku

VEĽKODUŠNÝ STROM

Bol raz jeden strom, ktorý mal rád jedno dieťa. To ho navštevovalo každý deň.

Zbieralo jeho lísty, plietlo si z nich korunky a hralo sa na kráľa lesa. Šplhalo sa po jeho kmeni a hojďalo na konároch. Jedávalo jeho plody a potom sa spolu hrali na schovávačku.

Keď sa unavilo, pospalo si v jeho tieni a halúzky mu pri tom spievali uspávanku.

Chlapča milovalo strom z celého svojho detského srdca. A strom bol šťastný.

Ale čas letel a dieťa rástlo.

Keď podrástlo, strom ostával často sám.

Raz sa chlapec, už ako mládenec, prišiel na strom pozrieť. Strom mu povedal:

„Poď ku mne, dieťa moje. Vyšplhaj sa na môj kmeň a pohojďaj na konároch, zajedz si z môjho ovocia, zahraj sa v mojom tieni a buď šťastné.“

„Už som dosť veľký, aby som sa šplhal po stromoch a hral,“ povedal mládenec. „Chcel by som si niečo kúpiť a zabaviť sa. Potrebujem peniaze. Môžeš mi ich dať?“

„Je mi to ľúto,“ povedal strom, „ale peniaze nemám. Mám iba lístie a ovocie. Natrhaj si ho, dieťa moje, choď a predaj v meste. Tak budeš mať peniaze a budeš šťastné.“

A tak mládenec vyliezol na strom. Obral všetko ovocie a odišiel s ním preč. A strom bol šťastný.

No chlapec sa dlho nevracal. Strom ostal sám a zosmutnel.

Po dlhom čase však mládenec, teraz už ako dospelý muž, predsa len prišiel. Strom sa zachvel od radosti a povedal:

„Poď ku mne, dieťa moje. Vyšplhaj sa na môj kmeň, pohojďaj sa na mojich konároch a buď šťastné.“

„Mám veľa práce a nemám čas loziť po stromoch,“ povedal muž. „Potrebujem dom, v ktorom by som sa cítil bezpečne so svojou ženou a deťmi. Môžeš mi taký dom dať?“

„Nemám nijaký dom,“ povedal strom, „mojím domom je les. Ale môžeš si odpíliť moje konáre a postaviť si dom. A budeš šťastný.“

Muž teda odpíliť všetky konáre a odviezol ich, aby si postavil dom. A strom bol šťastný.

Potom muž znova dlho neprichádzal. A keď sa predsa vrátil, strom bol taký šťastný, že sotva prehovoril.

„Poď ku mne, dieťa moje,“ zašumel, „poď sa ku mne zahrať.“

„Som príliš unavený, aby som sa šplhal,“ pripustil strom.

A tak strom odrezal kmeň a urobil si loďku, aby mohol odísť. A strom bol šťastný, ale nie nadlho.

Po veľmi dlhom čase sa strom, teraz už na sklonku života, znova vrátil.

„Je mi to ľúto, dieťa moje,“ povedal strom, „ale už nemám nič, čo by som ti mohol dať. Nemám nijaké ovocie...“

„Na ovocie mám už veľmi slabé zuby.“

„...ani konáre,“ pokračoval strom, „aby si sa mohol pohojďať.“

„Som príliš starý, aby som sa hojďal na konároch,“ znela odpoveď.

„A nemám ani kmeň,“ povedal strom, „už sa nemáš kam šplhať.“

„Som príliš unavený, aby som sa šplhal,“ pripustil strom.

„Tak rád by som ti niečo dal, ale už nemám nič,“ povzdychol si strom. „Som iba starý peň. Je mi to veľmi ľúto.“

„Nepotrebujem veľa,“ povedal strom. „Len pokojné miestočko, aby som si mohol sadnúť a odpočínúť. Som veľmi unavený.“

„Dobre,“ povedal strom a pokúsil sa vzpriamiť, nakoľko mohol, „starý peň je vhodný na to, aby si si mohol sadnúť a odpočínúť. Tak poď, dieťa moje, sadni si a odpočini si.“ Dieťa tak urobilo. A strom bol šťastný.

Shel Silverstein

Sadni si dnes večer na tiché miesto a pomôž svojmu srdcu ďakovať všetkým „stromom“ svojho života.

Bruno Ferrero „Spev svrčka“

Zamyslenia

PERFEKCIONIZMUS

Perfekcionizmus je hriech. Je to diabolská ilúzia, lebo nič na tomto svete nie je dokonalé. Popierať túto nedokonalosť by znamenalo siahať na dokonalosť lásky Ježiša Krista, ktorý nás miloval, hoci sme vôbec neboli hodní jeho lásky. Ak chceš milovať nadprirodzene, miluj ľudí v ich nedokonalosti.

Brat Efraim

Ani si to možno neuvedomujeme, ale naša ľudská láska je väčšinou veľmi podmienená: Budem ho mať rád, ak na sebe zmení to alebo ono. Prijmem ho, ale musel by úplne zmeniť svoje názory. Odpustím mu, ale najprv musí ľutovať a odčiniť, čo mi spôsobil. Alebo aspoň ľutovať...

Kristova láska však s nami takto nezaobchádza - to by sme asi dopadli zle! Božia láska neprichádza až za niečo, až keď sa polepšíme, keď niečo dokážeme alebo aspoň odčinite zlo, ktoré sme spáchali. Božia láska predchádza všetko naše snaženie aj padanie, a tiež všetko naše snaženie a padanie sprevádza! Ako hovorí svätý Pavol: „Ale Boh dokazuje svoju lásku k nám tým, že Kristus zomrel za nás, keď sme boli ešte hriešnici.“ (Rim 5, 8) On nás miloval odjakživa a stále, nie až potom, keď sme sa obrátili, keď sme konali pokánie! To je možno najťažšie si uvedomiť: Boh nie je ako človek. Boh je vždy verný sám sebe, čiže je verný tomu, čo sám je. A on je láska, preto nemôže nič iné, ako milovať a chcieť maximálne dobro pre toho, koho miluje. Preto nás nikdy neopúšťa, hoci sa mu vzdávajeme, preto zostáva na našej strane, hoci my sa búrime proti nemu, a preto jeho odpustenie je pripravené už dávno predtým, než sa nám uráči, alebo kým sa osmelíme oň prosiť. Len si spomeňme na otca z podobenstva o márnotratom synovi, ako z diaľky vyzeral syna!

„Ak chceš milovať nadprirodzene, miluj ľudí v ich nedokonalosti.“

Kateřina Lachmanová „O milosrdnenstve“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku

